

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. március 22-én.

Kezdő ének: 434. dicséret 1. verse

Főének: 162. dicséret 1-5. verse

Ének prédikáció előtt: 162. dicséret 7. verse

Textus: Timóteushoz írt első levél 3. rész 14-16. verse „Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád. Ha pedig késnék, ezekből tudd meg, hogyan kell szolgálnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja: Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvített dicsőségben.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott igeszakasz első hallásra is olyan, ami rendkívüli gazdagságot mutat. Amikor pedig részletesebben belenézünk, amikor elkezdjük vizsgálni, akkor olyan érzésünk van, hogy a rengeteg üzenet, a hihetetlen sokszínűség egészen elszedíti. Olyan érzésgöngyölög, mint amikor a Békási-szorosban megálltunk és felnéztünk a szinte függőleges sziklákra, a több száz méteres magasságra és egy idő után szédülni kezdtem. Ez a felolvasott rövid szakasz ugyanilyen szédítő magasságot, ilyen változatosságot tár fel előttünk. Éppen ezért a mai vasárnapon és az elkövetkező két vasárnapon ennek a felolvasott igeszakasznak a különböző részleteit gondoljuk végig, hogy mit üzen Isten Pál apostol személyes rendelkező szavain keresztül, mit tudhatunk meg az egyház lényegéről, és mi az, amit megérthetünk a kegyesség titkáról. A mai napon az első részlettel foglalkozunk, amely az apostol személyes szavait örökölte meg: „Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád. Ha pedig késnék, ezekből tudd meg, hogyan kell szolgálnod az Isten házában”.

Az apostol ezeket a sorokat Timóteusnak írta Efézusba. Abba a gyülekezetbe, ahol az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv szerint Pál több mint két évig tartózkodott. Megpróbált mindent a lehető legalaposabban megszervezni, mindent úgy ott hagyni, hogyha tovább megy, akkor is működjön minden a gyülekezetben. Távollétében pedig az egyik legkedvesebb munkatársa Timóteus dolgozott Efézusban. Pál apostol szeretné meglátogatni őt, hogy megnézzék miként megy a gyülekezet élete.

A legelső felvillanás, amit ez a pár sor megmutat, hogy mennyire a szívében viselte Pál a gyülekezet sorsát. Fontos volt számára, ami ott zajlik és fontos volt a munkatárs Timóteus is, hogy a lehető legtöbb bátorítást és biztatást kapja. Fontos a gyülekezet. Azt hiszem, hogy ez az első, amit megtanulhatunk Kedves Testvéreim! Az apostol nincsen a közelben, de folyamatosan figyelte, hogy mi történik Efézusban, és ennek a figyelésnek jelét is adta a leveleiben. Ez a gondolat azt a kérdést veti fel nekünk, hogy vajon itt Tatán hányan éreznek úgy, hogy a gyülekezet élete fontos számukra?

Azt ugyanis szintén meg kell értenünk, hogy az apostol nem csak mondogatja, hogy fontosak vagytok, hanem mindent megtesz azért, hogy ezt a távollévők és a közelben lévők érezzék is. Mi is akkor tudjuk legegyszerűbb formában megmutatni, hogy érdekel minket a gyülekezet, fontos a számunkra, hogyha érdeklődünk. Mi az, ami fájdalmat okoz és mi az, ami örömmel tölt el? Miben tudok segíteni és mit tudok előre mozdítani? Nekem fontos mindaz, ami itt zajlik, ami a gyülekezethez tartozik, ezért érdekel minden egyes apró rezdülése.

Hadd osszak meg néhány személyes érzést a jelen lévőkkel. Vannak pillanatok, amikor minden elképzelést felülmúlóan mozdul meg a tatai gyülekezet. Ahogyan a szeretetvendégségeken, a tavalyi családi napon láttam, vagy éppen az adakozásban érezhető, azt mutatta, hogy itt nagyon sok embert érdekel a gyülekezet sorsa. Aztán vannak a negatív élmények, egy-egy presbitéri gyűlés alacsony létszáma, amikor felmerül bennem a kérdés, hogyha a presbitereket sem érdekli a gyülekezet élete, akkor kit fog egyáltalán érdekelni? Pál apostol szavai arra biztatnak minket, hogy vegyük komolyan annak a közösségnek az életét, amihez tartozunk, mert az a miénk, azt mi együtt építjük tovább.

Ez a közösség, ami a miénk, ez reménységben élő közösség. Így kezdte a szavait Pál: „Ezeket pedig abban a reményben írom neked”. Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy reménység nélkül nincsen egyházi élet! Ha nem Istenre tekintünk, akkor elcsüggedünk és a keserűség lesz úrrá rajtunk. Nagyon sokszor ugyanis inkább a negatív statisztikákat nézzük, hogy mi és hogyan várható. Emberi körülményeket veszünk számba, ahelyett, hogy Isten hatalmára tekintenénk. A reménység valami egészen másról szól. Ez azt jelenti, hogy akkor is jó érzés van bennünk, hogyha a statisztikák mást mondanak. Akkor is merünk előre tekinteni, hogyha valami lehetetlennek tűnik. Zakariás próféta is továbbadta Isten biztató szavait: „Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen”. (Zak. 8:6) Vegyük komolyan a gyülekezeti életre nézve is, hogy nincsen elképzelhetetlen helyzet Istennél! Ezért mindent abban a reményben

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. március 22-én.

írhatunk, mondhatunk, tervezhetünk, hogy ha Isten is úgy akarja, akkor az meglesz. A gyülekezet közössége, az olyan emberek közössége, akik fontosnak tartják azt, amiben élnek, azok ebben a reménységben gondolkoznak.

Az apostol azonban nagyon jól tudja, hogy a reménység nem egyenlő a biztossal. Mi remélünk valamit, ami jó, ami Isten parancsainak is megfelel, mégis előfordulhat, hogy nem teljesül. Az volt a reménysége az apostolnak, hogy hamarosan eljut Efézusba, majd így folytatta: „Ha pedig késnék”. Fenntartja annak a lehetőségét, hogy a reménysége nem válik valóra. Reméli, de nem tudja. Ezzel is elismerte, hogy nem az fog történni, amit ő akar, hanem amit Isten tervezett el az életével.

Pál apostolnak pedig lehetett volna alapja arra, hogy túlságos bizalma legyen. Olyan élethelyzetekből mentette ki Isten, amiből csak nagyon keveseket. Leírta a Korinthusi gyülekezetnek, hogy mennyi megpróbáltatás érte: „igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben. Zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain.” (1Kor. 11:23-25.)

Az apostol tehát reménykedik, nem pedig az addigi tapasztalatok alapján bizakodik. Nem él vissza Isten addigi kegyelmének a jeleivel. Isten rengeteget segített neki, nagyon sok esetben megtartotta, de az nem jelenti azt, hogy minden úgy is történik, ahogyan az emberileg nézve a legjobbnak látszik. Az apostol reménykedett, de nem volt magabiztos. Mondhatom úgy is, hogy Istenben biztos volt, abban is, hogy Ő a lehető legjobbat már kitalálta, de az apostol még nem tudta, hogy pontosan mi lesz az. Ebben pedig látjuk az Istenre hagyatkozást, a teljes bizalmat. Gyülekezetünk élete is akkor fog előre jutni, hogyha ezzel a lelkülettel élünk. Mindent Istenre bízunk, mindent tőle várunk, mégis közben mindent megteszünk a gyülekezet közösségeért, mert reménykedünk.

Pál apostol ugyanis a személyes szavakat azzal zárta, hogy ha késnék is, ezekből tudd meg, hogy miként kell szolgálnod az egyházban, vagyis mit és hogyan tegyél az ott lévő gyülekezetért. Ha számomra fontos a gyülekezet és ott van bennem a reménység, akkor ebből egyenesen következik az, hogy szolgálni fogok, hogy tevékeny leszek a gyülekezetben. Matematikai egyenlettel a következőképpen mondhatjuk: gyülekezet + reménység = szolgálat.

Azt azonban mindenféleképpen látnunk kell, hogy Pál apostol elsősorban nem arra fekteti a hangsúlyt, hogy mit tegyünk, hanem arra, hogy miként tegyük. Hogyan kell szolgálnod, vagy ahogyan a Károli fordítás szerint olvassuk, hogyan kell forgolódnod a gyülekezetben. Itt sokkal többről van szó, mint a cselekvésről. Ez a teljes magatartás, vagy ahogyan idegen szóval mondjuk: a habitus. Ez a viselkedés mód, a lelkület. Nem arról van szó, hogy amit teszek az törvényes, vagy erkölcsös, mert ez az alap a keresztyén ember életében. Itt többről van szó.

Lehet úgy is törvényes valaki, hogy az taszító. Lehet úgy is képviselni a krisztusi erkölcsöt, hogy az lehangoló. Nem elég arra figyelni, hogy helyes és jó legyen, amit teszek, hanem hozzá kell tenni a krisztusi lelkületet. Legyen jó hangulata annak, amit teszek, legyen jó érzés mindenkinben attól, hogy jó úton járunk. Nem elég ugyanis jól tenni, jól is kell azt tenni.

Gimnazista és egyetemista koromban menzán ebédeltem, és az bosszantott a legjobban, amikor láttam, hogy minden alapanyagot beletettek a konyhások abba az ételbe, amit élém tettem, az íze mégsem volt jó. Hiába volt meg minden, ha az nem volt fogyasztható. Amikor Pál apostol arra buzdította Timóteust, hogy úgy legyen jelen a gyülekezetben, hogy az ne csak jó legyen, hanem fogyasztható is legyen.

Kedves Testvéreim! Jézus Krisztus lelkülete az, ami fogyaszthatóvá teszi mindazt, amit képviselünk. Hiába tudjuk statisztikák alapján, hogy a hívő emberek átlagban tovább élnek, mint akik nem vallásosak, hogyha ezt nem tudjuk jól képviselni. Hiába tudjuk azt, hogy a keresztyén családok tartósabbak, mint azok, amelyek nem hívő alapon kötöttek, hogyha ezt nem tudjuk jól továbbadni. Jézus lelkülete nélkül, a Szentlélek jelenléte nélkül mindez nem működik. Ha pedig ez nem megy, akkor nincsen jövője az egyháznak. Képviseljük megfelelő módon, Krisztus lelkületével mindazt, amit Istentől tanultunk.

A feladat nem egyszerű. Sok minden buktatót találhatunk. Mégis Pál apostol arra buzdította a munkatársát, Timóteust, hogy minden körülmények között reménykedjen, bízsa a gyülekezet életét Istenre és tegyen meg mindent a szolgálatban. Ha pedig mindez megtörtént, akkor képviselje úgy Jézus ügyét, hogy abban megjelenjen mindig Krisztus lelkülete. „Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Lélekből, lelkesen kérni taníts! Üdvözítőm te vagy, Észt, erőt, szívet adj. Lelkeddél el ne hagyj! Kérni taníts!”

Ámen!

Záró ének: 479. dicséret mind a 4 verse